

бързахме все на северъ, за да го догонимъ и се влѣмъ въ разреденитѣ редици. . .

Почна да се здрачава. За кжсия зименъ день отминахме 45 километра и почти въ тъмно влѣзохме въ с. Саржюртъ. Въ комендантството (бѣше германско) тъкмо разквартируваха завърнали се отпускари — изминали нашия пжтъ за два дни, а други пжкъ дошли отъ фронта, на пжтъ за родината. Тукъ трѣбваше да се пренощува. Съ свойствената на германцитѣ разпоредителностъ, почти безъ бавене, назначиха нѣкакъвъ нашъ войникъ да ни отведе за нощуване. Войникътъ запали ржчното си фенерче и ни покани да го последваме. И четворицата другари машинално, безъ да си проговоримъ нѣщо, последвахме войника, защото студътъ и умората бѣха почнали да притискатъ вече клепачитѣ ни.

Войникътъ вървѣше, а ние следъ него. Краката ни потѣваха и лепнѣха въ калъ и снѣгъ. Стжпкитѣ ни дразнѣха бдителността на селскитѣ кучета, които почнаха да се обаждатъ отъ всѣка отмината кжща.

— Войникъ, ромънска или българска е кжщата, въ която ни водишъ? — запитахъ водача ни.

— Въ селото нѣма други, освенъ българи. Отиваме въ кжщата на дѣда Юрдана, — отговори войникътъ и следъ малко захлопа на една врата.